

Sodobna slovenska poezija

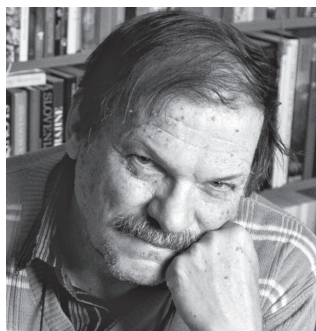

Foto: Tereza Kozinc

Željko Kozinc

Potovčev kvartet

Mahler

Drevo drevesu oznanja vest o pospalih gnezdih ...
mrak je že s tipalkami pobrskal po skrivnostih ...
gozd Majbornik se odeva v meglice pravljic ...
živali v tihem žitju vejo, da tu nekdo še sklada simfonijo ...

Mozeg potovcu oledeneva v pričakovanju, da se bodo *tutti*
z Bernsteinom silovito zapodili v zadnji udarec usode.
Kot da sam vihti taktirko, hlastno klikne po Youtubu
in telefon ugasne tik pred *crescendom* v finalu *Šeste*.

Ne, noče slišati udarca usode. Obstal bo v tišini, prežal v temo.
O čemer bodo živali v gozdu govorile, bo klical v sanje.
Kaj bo človek razodeval. Kaj brez nore nočne glasbe ljubke cvetke.
Kaj bodo angeli dodali k utišani usodi.

Iz telefona podrhtevajo le okostnjaki počrneli.
V ušesih potovcu zasopli obeti kazni krepenijo.
Je sedanjost to, ta zadnji udarec usode? Kje je prihodnost,
če v preteklosti ostaja, kje tri potovanja skoz čas osirotela?

Solze potovcu kakor bakterije vrejo v noči neodjenljivega poraza.
Od kod se vračaš mi, moj Mahler? Tvoj usodovec mi skozi sluh premika
shirane noge. Za sabo v majborniško noč vlačim vlak časovij.
Kot vreča sala padam v prepad glasov in trušča.

Zalezal si me, Mahler, v dlani pretakaš svojo otrplo kri,
vedno isto uro kažeš, brenčechi danes in molčechi jutri.
A luna iz spreletanja skovirjev, iz mirnega utripa zvezd
preliva v moje poželenje slano slino odklonitev.

Da je ljubiti kakor umirati v sebi, potovec zasliši,
le hrepeneti po prihodih v bližino ženske,
priti skozi speča okna ločene dvojine,
nositi vse neizpolnjeno kakor odtise v dlani.

Da je v Mahlerju ostalo to srce nesmrtnega obreda,
potovec omotično deduje v vroči zibeli ušesa.
Sliši nočne ptiče ukati o usodi kot iz odprtih ran,
kot da je sen le nočni prišlek v gozdu, le spomin nasmeha iz veselja.

S ponovljenim stvarjenjem sanja potovec o gozdu Majborniku,
naprej plamti v uporniški samoti zadnjega udarca usode.
Simfonijo je ugasnil, v svoji sobi je čez fotelj omahnil,
stiska v dlani telefon, kot da v njem še občuti strastno žrd noči.

Grohar

Gore, njeni obrazi brez bolesti
in z njimi on, ovit v pokrajino,
ki bo klecala, padala, ostala soncu zvesta.

Noč vztrajnega pohlepa se izteka:
potovec je videnja opustil, ker je ura naznanila
čas za igračkanje v praznih rokah. Gleda barve.

Pogledi se mu daljšajo kot žarki v sončnem slapu,
iz katerega ne bo nihče več izskočil.
Po mravljinčje vstopa mir pod kožo,
potovec se v Sorici kakor žival v jeseni
izgublja v slasti umiranja in rojevanja.

Somrak in rosne trave, ptičje petje,
zdrto prerisavanje podob iz zaprtih knjig dežele,
vse to je že preživel. Je bilo življenje.
Ostaja še ljubezen.

Kri in misel iščeta se v sebi sama,
kakor oči mimoidoče ženske,
ki so ga poiskale in takoj zgrešile.
Oboje bo zgorelo v grobovih rokopisov,
pretihotapljenih s prsti zvezd v razzeblo zemljo,
vsa kri, vsa misel, vsak rdeči glad s temo in s strahom.

Presnavlja se v skrivnostne minerale.
Otroci si jih grabijo iz rok v roke:
kateri da je od kod prišel,
kateri bil odveč. Kateri kakor žito
vzklik v suši, kateri ostal le malikovan,

kateri zlati nič vseh pozabljenj bo še ostal,
s steklenimi pogledi knjig napolnjen,
brezkončni nič, v starost odplavljen.

Ta pot je že nabrekla preslikava slike.
Po kapilarah kakor vlaga leze iz zemlje ta macesen.
Gibčnih vej, poraslih v nebu darovanja,
objema čopič krvnih strdkov.

Cvetajeva

Plahi sneg strasti prši iz ran,
kako diši, kako prebija vir samote.

Vedežnih oči je poln, ta v senci
radosti spočeti blagi sneg,

čisto potovanje iz temine,
ki na vse strani neba pošilja

dotikanje teles v ljubeznih,
utripajočih skupaj v enem z drugim,

ki kljubovanje vlažno, lažno,
po obrazih uporov prepozna.

Povej, sneg, si svoboda? Kje se tališ, svoboda,
kam si pred potovcem ubegla?

Te kazen zasleduje, sneg svoboda,
je potovec zasut v rdeči temi svoje sence?

O, sneg v pernicaš nasmehov,
v ženskem dihanju si se porodil, vzletel, odletel.

Jona

Mrmot v zataknjenem dvigalu
kakor v teatru pred predstavo raste.
Potovec v njem vrta temno luknjo
svojih knjig, mrtvorojenih.

Kot ptič, od ogledal odbit, vztrepetava.
Vzdih taji, da ne bi še od njega ogledalo oroselo.
V očeh mu migetajo suha mušja krilca,
ki se spod botoksov levijo v stonoge.

V vse manjših delčkih svod samo,
lobanjski svod še hrani svojo izmero.
Iz droba drobcu besedil vršijo v izmišljije,
v samico, kjer ga strašijo odklonitve.

Brodolomec kajpak. Ki obale ne zagleda.
Ki tudi stisk natlačenih v dvigalu ne opaža.
Le ko ženski poleg pade sladoleđ na bluzo,
se mu trebuh strese od posmeħa.

“Lepo je v kitovem trebuhu,” blekne iznenada.
“Lepo je vztrajati v njem kot prerok Jona.
Tri dni je flegma čakal, da bo izpuščen iz ribe,
da bo Bog premislil, ali kazen za napuh
ima sploh smisel pri človeku,
ki noče vedeti, kaj je kesanje.
Pa še kot prerok bo v Bibliji povrh zapisan.
Tako je gospodar neba in zemlje
tri dni zafračkal za premislek,
ali naj za trmoglavost Joni še privije kazen.
Da kdor časti nične malike,
pač zametuje svojo milost,
je Bog na koncu obupal.
Kot je Jono v kita vtaknil, ga je tudi iztaknil.”

“Nas pa žal še ni iztaknil,” zasika popacana ženska.
“Nam je še norca v zataknen lift vtaknil.”

Potovec svoj lik zagleda v stropnem ogledalu.
Z nečim avtomatskim, z avtom, ki brez oken
poskakuje po puščavi, z bitjem upadlega obraza,
ust stisnjenih, s svojim obrazom se sooči.

“Me vidiš, Jona?” samemu sebi potovec šepeče.
“Me vidiš, Bog, kako si odklonjen, spet odklonjen.
Brez milosti sva ostala sama, nimava kaj zametovati.”

Spodvihani kakor glista ostane potovec sam v sebi,
brez lakote in zob, brez groba, s kremplji v pasti,
ki se je sprožila, v pasti kljubovanja.

Ženska s popacano bluzo gleda
v njega, le v potovca, le v njega.
“Če je, kar ne more biti,
ti ni treba govoriti,” reče.
Na lepem se še on v njo zagleda,
se zrine k njej in ji oprsje obriše.
“Tri dni bova zdržala tole skupaj
in njemu gori bo spet spodletelo.”